



LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ

CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH

núm. 27, pis 2.^{or}

BARCELONA.

PERIÒDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPANYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

COM SE 'N VAN A TERRA MOLTES CASAS.

De clenxa partida al mitj del cap, ab dos cargolillos enganxats sobre 'l front, patilleta curta, bigoti llarch, coll tiesso que l'hi arribava fins a las orelles, com si s'estirés per dirli: «Ma noy, qu'ets elegant!» pantalons amples de campana y una punta de botina com la del xusso de un sereno, tal era 'l retrato extern de l'Armando, lo fill únic y heréu universal del sastre D. Fructuós.

Si 'l seu pare, en lloch de sastre hagués tingut botiga de limpia botas, al veure un xicot tan brillant, casi s'hauria pogut assegurar que s'hi havia gastat tot lo llustre.

Era fill de un sastre, y podia dirse qu'era ell la pessa més ben planxada que havia sortit del taller del gueto.

Molt raras vegades la part física de una persona està renyida ab la part moral.

Si això succeïx algun cop, de segur que entraba de plé dintre de la llei general sense una sombra d'escepció 'l fill de D. Fructuós.

L'Armando era un jove que tot s'ho gastava per fora; molta crosta y poca molla; una espasa casi inútil, dintre de una vaina molt aparatosa.

Ell havia freqüentat bons colegis y havia après de ballar, de muntar y fins d'esgrima, havia viatjat molt y..... no havia vist mon. Això es estrany; pero es veritat.

Y mica més, mica menos, sabia de tot, menos de comptes. Jo diria que 'ls números lo marejavan; pero no diria la veritat del tot: hi havia números que se 'ls mirava ab verdader carinyo, que se 'hi clavaven a la memoria, que no se 'hi esborravan may més, per exemple 'ls números de la ruleta y 'l número de la casa ahont vivia la ballarina J o la prima dona T.

La jota ó siga aquell ball tant animat, la té, expressió generosa de un porta-monedas inagotable.

Mort y enterrat lo seu pare, vá arribar l' hora de posar en planta aquell ditxo tant sapigut: «Veste'n Anton, que 'l que 's queda ja 's compon.»

L'Armando vá compondre's y vá compondre's de la següent manera:

Lo primer de tot, vá vendre al fadrí major la sastretria del seu pare, com si diguéssim se vá vendre 'l bressol per no recordar-se de que havia sigut criatura. És tant trist voler ser corrido, y ser fill de un sastre!

Ab quin gust vá respirar quan ja no vá tenir botigal

No respiran de altra manera 'ls miners quan

surten de la mina y 's troban al ayre libre. Y això que la mina del Armando era una mina d'or. Pero que volen ferhi si l'or era per ell un vil metal, comparat ab los diamants y brillants de las ilusions que l'animavan!

Després vá anar a la casa nova.

La casa nova Fruit dels suors del seu pare: monument elevat a la memoria de tota una existencia de honrades y laboriositat!

Los sentiments del Armando no calavan tan fondo. Aixís es qu' en la casa nova no vá veurhi per res los esforços, los sacrificis, y 'ls cops d'estisora y 'ls cops de planxa del seu pare.

Ell no hi vá veure més que un primer pis decorat ab verdadera magnificencia: sostres dauats, mosaichs preciosos, portas ab treballs de talla, salons y gabinets, banys de marmol, cristalls miniaturats, per tot arreu esplendides y riquesa.

Lo primer que se 'hi vá ocorre vá ser:—May hauria dit que 'l gueto fos capás de tenir un gust tant refinat.

Després, lo mateix que Adam, quan de cop y volta vá trobarse colcat en mitj del paradís, vá exclamar:

—¡Ab!... ja, ja...

Y vá fregar-se las mans lleugerament com si en-sabonés una conciencia sense mácula...

Un més després l' Armando estava instalat al primer pis de casa seva.

A tal pis, tals mobles.

No vull descriure'ls.

Bastará que 'ls diga que per adquirirlos vá gastar-se las tres quartas parts de lo que havia tret de la venta de la sastretria.

Naturalment, aquella casa sólida, forta, ben edificada comensava a cruixir sota 'l pés de aquell mobiliari.

La casa era filla de la sastretria, y tot de un plegat l'hi carregavan a sobre casi tot lo cos de la seva mare.

Dels mobles al cotxe, no hi ha més que un pas, y D. Armando vá tenir cotxe.

Tenint cotxe fins a las nits que plou, que fa borrasca, que trona y que llampega, pot anarse al Liceo sense perdre la tebia calor de un pis ben alfombrat y ben entonat pel foc del escalfa-panxas. Y no hi ha més que un pas del cotxe al palco del Liceo.

Lo Liceo té dos perills, los davants y 'ls darre-ras.

Davant, aquella munió abigarrada que fa anar los

milions a puntades de péu: aquell coro continuo de «jo dono a tant,» «jo prenc a quan,» «que fa 'l cambi?» «s'ha aixecat una partida,» «afluixa,» «aguanta't qu' es una bola,» «¿Com estém?» «Tretze xexanta,» «De salut, vull dir,» «¿A quan está 'l diner?» etc, etc, etc.

Coro infernal, ahont hi ha infelissos per escor-xar, tronats que buscan una piltrafa, corredors que de tant llarchs se perden de vista, ambició y miseria, caras esgroguehidas pel despit, ulls codiciosos, mans llargas, ungles més llargas que las mans, un joch en fi, en lo qual hi perden los que hi jogan y molts cops fins los que s'están tranquils a casa seva.

Darrera del Liceo, ja hi ha una altra cosa: quartets y vestidors, polvos de arrós, pantorrillas postissas, rialletas pintadas ab coloret y cellas negras trencadas ab tinta xina.

Armando 's trobava al palco, al mitj de aquets dos perills.

A las taulas l'amor, la seducció, las pessigollas. Al vestibul la clau d'aquest paradís de cartró daurat.

Ell al mitj: a l'un costat lo fi, al altre 'ls medis: dintre del seu cor la verdadera comedia del desitj y de l'ambició.

¿Que havia de succehir?

La vida felissa va durar tres mesos justos.

Cupido y Mercuri, las taulas y 'l bolsin van fer lo que debian.

¡Grans jugadas!

Grans jugadas de bolsa... ¡Grans jugadas de amor a tant la somrisal!

Un dia va arribar l' hora dels acreedors, y 'ls acreedors acompanyats d'escribas y faritzéus van ser com l'àngel exterminador, que van treure a aquell verdader Adam del paradís que l'hi havia regalat lo seu pare.

En un moment aquella casa sólida y ferma com una montanya, segons aborgull assegurava l'arquitecto, entre 'l tribunal y 'ls acreedors, va anarse 'n a terra destrossada en mil bossins.

Vels 'hi aquí com no sempre tenen rahó 'ls arquitectos quan responen de un edifici.

J. R. R.

CARNAVAL.

¡Carnaval, molt ben vingut!
Pessetas, goig y salut
te desitja lo meu cor,
y que sigas ben rebut
per la gent de bon humor.

Y encare que nostras cosas
vajan mal com no 's pot dir,
bojeja tú, donchs si gosas
y cop d' armá y divertir
al jovent y a las hermosas.

Saragata á tot arréu,
soroll, voltas y més voltas
y si á n' algú l' hi sab gráu,
callant fassi lo que déu
y viscan los Carnestolts.

Bén mirat á ningú escapa
qu' ets de vanitat sols fum:
¿que dú la disfressa guapa?
Una careta que tapa
la que porta de costum.

AIXENIT.

LA SOCIETAT DEL BARRET.

¿Q' es aquesta societat? preguntarán vostés.
Arribinse á Tarrassa, preguntin 'ho á qualsevol, des-
de 'l trist teixidor al propietari y al fabricant més acua-
dalat y 'ls respondrán:

«Res, una colla de gats que quan s' acosta Carnestol-
tas, se posan 'l barret... y á riure!»

Los pobres los dirán encare un' altre cosa:
«Es una societat en la qual s' hi barrejan treballadors
y amos, y que 'l mateix temps que s' diverteixen fan
caritat als pobres.»

L' un any cabalgatas, l' altre any balls... aquest any
l' han pegada ab fer una sarsuela escrita espresament,
una sarsuela en tres actes y un prólech, ab tretze ó ca-
torce números de música, ab ball y comparsa... una
veradera sarsuela d' espectacle.

Lo sastré Marinello que ab la mateixa trassa maneja
la guitarra de planxar que la lira del poeta, va pensár-
sela y va escriurela, després de posar fil á l' agulla, y
encara no l' ensajavan, ja tot Tarrassa ho deya: es una
pessa bona.

Lo fabricant Giralt que ab lo mateix brillo sab com-
binar los fils de una pessa que 'ls compassos y las no-
tas, va ferhi la música, una música senzilla, agradable,
molt apropiada.

Y 'ls socios del Barret, los barretaires, qui ballant,
qui cantant, qui recitant, qui fent de primer actor, qui
de comparsa, van interpretar l' obra, molts d' ells, no
com á simples aficionats, sino com á actors de veras,
alcansant molts y merescuts aplausos.

Y de gent! No 'n vulguin més! No 'n fan tanta 'ls
missionistas ab las sevas prédicas, y esplicant miracles,
com los barretaires, al proposarse treure del mon una
cosa molt justa, molt santa, molt bona, un tip de riure.
Y ja 'ls dich jo que ni que haguessin bufat de rabia tots
los missionistas plegats, no haurian bufat ells tan com lo
vent la nit del diumenje, y no obstant lo públich sem-
blava que deya: «Podrá ensorrarse 'l teatro; pero jo
no 'm moch fins que s' acabi.»

No tinc ni temps, ni puesto per donarlos una idea
de l' obra. Los hi diré no més que 'l pensament es ori-
ginal y ben desenvolupat, que l' argument dona Hoch á
escenas molt ben portadas, que en aquestas escenas hi
ha cabassos de xistes y alusions molt cayas, y que hi ha
versos que per lo iguals y justos semblan cusits á la má-
quina. Entre la música descollan algunas pessas bri-
llants y tota en general no desmereix de l' obra.

La societat en just agraïment, va regalar una rica
escribania de plata al poeta y una magnífica batuta al
músich, y á l' un y al altre y als actors y als aficionats
lo públich va donarlos molts aplausos, manifestant ga-
nas de tornar á veure «L' rey tranquilo» que aixís se ti-
tula la sarsuela.

Y per acabar los diré, qu' entre las coplas que van
cantarse al últim acte, van agradarme las següents:

«Tal com l' industria llanera
está mal lo carnaval,
pues si á aquella 'l govern mata,
també 'u fan los fabricants,
pues per compte d' engreixarla
ajudantse mutuament,
l' un per l' altre tant l' apriman
que aviat quedará sens pell.»

«Dihien que hi ha molts noyas
que no trobant casadó
volen ferne una demanda
perque vinga un batalló,
pues cansadas d' estar solas
creuen que l' únich ressort
que 'ls hi queda, es lo trabarne
ab sos jefes una acció.»

«Contan que ha passat de moda
lo festejar pels portals,
perque diu que succehia
lo que aquí no 's pot contar,
y are que 'u fan á la cuina
sentadets prop de la llar,
com la pega al foch s' escalfa...
crech que tots me comprendrán.

R.

LO CAMP DE HONOR.

— Fulana es dona sens honra, —
diu un vil calumniador,
y 'l marit, ferit 'l honor,
vol castigar tal deshonor.

— Contestarvos fora mengua,
exclama fora de sí: —
mes vos faré vent ab mi
per arrancarvos la llengua.

Lo malvat respon ab brio,
lo marit ho fa pitjó,
y sense més dilació
concertan un desafío.

Se 'n van al camp: lo vil tira
ab cort fret y sense esglay,
cau un cos: se sent un ¡ay!
y 'l marit honrat espira.

Aquell lloch hont lo més fort,
ó 'l que té més sort y manya
á n' al menos hábil guanya,
s' anomena... camp d' honor.

C. GUMA.

UN COP D' ULL A LA COMEDIA.

Després de no ferse durant molt temps, l' altre dia va
sortir á Novedats lo drama de 'n Vidal Valenciano «La
virtut y la conciencia.» L' obra de 'n Vidal duya catxut-
xa nova. Vull dir que l' autor va mudarli l' últim acte.
¡Qüestió de modas!

Ningú se 'n va adonar de que cambiantli la gorra no
més, quedés com nou.

Té 'l drama de 'n Vidal lo merit de que no hi surtin
pagesos sino gent treballadora de fábrica. No es tan
sentit com lo *Tal farás tal trobarás*, ni tan ingenao com
lo *Tal hi va que no s' ho creu*; la *Virtut y la conciencia*
més que sentit ab lo cor es un drama pensat ab lo
cap. Lo públich va rebre bé á aquest antich company,
com no podia de menos.

Al Olimpo un drama castellá va ocupar la nit
del dissapte. Se tractava de la primera obra formal de
un coloborador d' aquest períodich y de la *Campana*,
Pere Poblador (a) Perico Matalassé.

A un jove se l' hi ha de dir la veritat, y á un amic
sobre tot. Com més amichs més clars. L' obra titulada
Enseñar al que no sabe, no es més que un ensaig, y en
virtut d' aixó hem de dirli al Sr. Poblador, que 'l color
puja de certes escenas lo distribueixi ab més igualtat
per tota l' obra; que donga més relleu als tipos y més
interés á la acció; que cuidi de no caure en situacions
violentas; y que en materia d' efectes, fassi com ab los
melons, que trihi bé, que no tot lo que s' ocorre pot po-
sars 'hi, ni tot lo que s' hi posa es bo.

Aixó són consells per quan escriga un' altra obra.
Enseñar al que no sabe com á ensaig va bé: té versos
bonichs, algunas situacions agradables, y bona tenden-
cia. Revela en son autor disposicions. Lo públich va
criarlo á las taules una pila de vegadas, especialment
al final de l' obra y á meytat del acte segon.

LA MUSICA EN LOS TEATROS.

Contra lo que jo m' esperava, l' amo no m' ha dit res,
fins 'l Fortuny, aquell avisador mes llarch que un dia
sense pá, que sap sempre tot lo que passa á la adminis-
tració, m' va dir que la revista de la senmana pasada
havia sigut il·legida en gran consell per tots 'ls socies
junt ab l' empresari, y que hasta hi habian fet petar
una rialla. Yaya, del mal al menos; jo que hasta tenia
por de perdre l' empleu!

Creguin per xó que anant las cosas com van, s' nece-
sita estar de bon humor per riure. Pobres senyors!
vull dir ¡pobres socies! Figurinse que l' altre dia m' di-
gué 'l Sr. Antonio, aquell de las patillas que 'ls ajuda
á portar 'ls comptes, que tal com ara, ja perdian més de
set mil duros.

Ells que vajin ribent, que de las riallas ne venen las
plorallas!

De tots modos no m' han dit res; donchs pit y fora y
alante.

Diumenje van posar per primera vegada 'l *Ruy Blas*.
¡Mare de Déu quina desgracia! Tretze anys que estich
á la casa gran y may havia vist un escándol com aquell.
Ja se vé: varen voler que 'ls que 'l cantaven fossin casi
tots pipiolis. Figurinse una ópera que hi surten la
Reyna, 'ls ministres y una pila de condes richs ¡com
redimontri havia d' anar!

La Sra. Bianchi Montaldo feya de Reyna. ¡Quina
Reyna! Creguin que si s' hagués vestit de canonje hau-
ria fet més patxoca. Hi va haver algunas vegadas que
al sentirli la notas baixas 'm varete creure que 'm
trovaba al cor de la catedral. ¡Y quin modo de bellu-
garse y de seure! Jo 'ls asseguro que 'ls cuixins no van
fer festa!

La Sra. Pasiglia era la dama d' honor de la Reyna,
(D.^a Casilda) y si no hagués cantat lo bolero ab la boca

plena (vaig pensar que tal vegada no estés sopant quan
la varen cridar) hauria passat tal qual.

La gueta reganyosa la va representar la *Fofole* vull
dir, mare de Déu, sempre equivoco 'ls noms, la señore-
ta Armandi. Si hagués cantat tant bé com anava carac-
terizada hauria agradat de debó á tothom.

Per aixó fins aquí dech dirlos *minga mal*, al istil d'
aquellas bailarinas de Milan que tenen tants seguidors.
La verdadera magresa del *Ruy Blas* está en los homes.

L' cap de colla, com si deguessim, *Ruy Blas*, era un
tenor nou, que s' diu Sr. Bassini. D' un salt desde 'l
teatro de Gibraltar ha entrat al Liceo, y pèl modo que
va cantar, vaitj coneixe que havia passat sense pagar
drets, pero vaja 'l públich aqueixa vegada apesar de
ser tot espanyol, s' va posar al costat del govern y va
fer coneixe ben sovint que no acceptava tenors de con-
trabando.

Lo primer ministre, D. Salustio, era 'l nostre compa-
trici Sr. Palou. Creguin que si no fos pèls diputats
amichs que tenia en lo Congrés y per la molta policia
que hi havia esparramada pèl palau, no hauria pas pu-
gut seguir tota la nit exercint lo seu càrrech. La seva
magresa (de véu, s' enten) no li permet ocupar un lloch
tan elevat.

D. Guritano, senyors, qualsevol hauria dit que no
era més que un conde de mitja fortuna aficionat, á la
beguda; tant tenia lo nás bermell. En fi de tots modos
si 'l senyor Agustí vol donar gust á l' Empresa fent pa-
pers que no pot, crech que déu comensar per demanar
als seus amichs del quart y quint pis que no siguin tant
imprudents, que quan cantin no 'l comprometin cri-
pant com tots feyan: *Pssss... Pssss... Pss... Pss...*

«*Los coros s' varen portar de manera que ningú hau-
ria dit que fossin damas de honor y grandes de Espan-
ya. Vaya un modo de desafinar.*»

Pero la vritat es que 'l verdader culpable es lo senyer
Sébio. Home, estava per dirli quan va pujar de l' or-
questa, s' pot ser bó pero hó, hó, vol dir bobo. Jo
francament no soch ningú; pero si l' amo volgués ferme
fer un paper ridicul, li diria: Miri aquí tó la gorra ja s'
pot buscar qui la porti. Perque desenganyarse, de l' es-
cándol que va haverhi tothom n' acusará al Director.

En resúmen, la cosa va de mal á pitjó, lo carro va
cada dia més pèl pedregal; al revés de Sta. Creu que
are que 'ls toca plegar are es quan fan sort.

Lo mateix diumenje varen estrenar la *Filla del Re-
giment*. Lo part ha sigut una mica cansoner, y s' com-
pren hasta cert punt, sent la mare tot un regiment; pero
vamos, apesar d' aixó va sortir una filla que segons me
va manifestar lo crítich del *Diluvio*, que s' un senyor
molt com cal, va ser molt merescudament aplaudida.
Fins lo tenor Gnone diu que va treure fabas d' olla.

No hi ha dupte, la Ferni pot ser disminuïda pero 'n
sap de debó. Com que crech que aquesta senmaja tin-
dré una nit de repos, m' sembla que pegaré una esca-
pada per anarla á veure.

Y are dissimulin y si se 'ls ocorre alguna cosa, ja ho
saben, manin al seu S. S.

LO PORTER DE LAS TAULAS.

CANTARS.

Si t' cases ab en Pepito
siempre una perdis serás,
y si ab mí, anirás en colxo
lo dia que 't morirás.

¡Ay Lola quan á mí m' vegis
mutat: plé d' humor y ab trona,
ja pots joga ab qualsevolga
que no duch ni un ral á sobre.

E. X.

Un suspiro me ha venido
yo no sé de quien será,
quizas venga de Clotilde
ó poser yo de la fam.

E. X.

ESQUELLOTS.

Cosas del Ajuntament!
¿Ahont dirian que tracta de construir lo Palació de
Justicia?
Davant de la presó.
O com si diguessim, lo rebost aprop de la cuina.

En lo local que l' Ajuntament destina á Palació de
Justicia, hi ha actualment un dipòsit de palla.

Alguns preguntan:—¿Y que 'n farém de tanta palla?
Un concejal respon:—Aixó ray, mentres siguem
á cala ciutat, ja la consumirem nosaltres!

Dias enrradera vá donarse per subasta la construcció del mercat de Sant Antoni.

Oberts los plechs, vá resultar que 'ls de la Maquinista terrestre y marítima ho fan prop de 30 mil duros més barato que 'ls germans Girona.

Y encare diuen que 'ls germans Girona han protestat per medi de notari.

No 'm creya que aquests senyor fossen protestants.

Barcelona s'estolvía 600.000 ralets.
Repartits entre 'ls 200.000 habitants de Barcelona locan tres rals per barba.

—Sr. Durán, com vulgui passaré a cobrarlos.

En un ball de màscaras

Un jove:

—Ola mascarita ¿que vás a l'escosesa?

Ella ab mal modo:

—Vaig allí hont me dona la gana.

S'están organisant ab molta activitat los coros de Sant Joseph baix la protecció del bisbe.

Los obrers tindran metje y apotecari de franch.

Are se m' acut una cosa.

Com que 'l metje será molt catòlich y l' obrer també tindrà de serne per forsa, y com que 'l regne dels catòlics no es d' aquesta, sino de l' altre vida, y com que la feyna de franch no 's fa de gust gno podria succehir que al obrer malalt, per compte d' esténdreli una recepta, se l' hi estengui un passaport per anar a veure a Sant Pere?

En los temps que corran, fins al caball regalat se l' hi ha de mirá 'l dental.

A las missions de Gracia hi ha centinellas a la porta de l' Iglesia.

Manera com podrian anunciarlas:

«Devotas misiones con acompañamiento de orquesta y de guardia civil.»

Missions de Sant Felip Neri.

Son per senyoras, y no 's permet la entrada als homes.

No obstant los capellans hi anavan a currioladas.

Aixó té una disculpa: era cap al tart, y ab la fosca, com que duhen sotana y no portan pel a la cara, tal vegada 'ls prenien per senyoras.

¡Qui sab! No tothom está bde de nás per sentir l' olor de rapé.

Una escena que passa a la Cerveceria de Ambos Mundos:

Hi arriba un senyor molt ben posat, s' asséu a una taula, s' tréu los guants, demana un cubert de duro, una botella de Burdeos, després un bon cigarro, una bona tassa de café, y últimament demana l' amo y l' hi diu:

—Tiri pel cap que vulga, jo no tich un centim.

—Donchs ja veurá, diu l' amo: aquí no s' acostí may més. Un altre dia vaji a un altre restaurant, vaji al Liceo.

—Aixó si que es impossible: ja vaig anarhi ahir y 'm van dir lo mateix que vosté.

Passava una comparsa de treballadors disfressats ab faldillas y la cara plena de mangra. Tocaban tres ó quatre timbals.

—¿Qu' es que ça? preguntava un francès xampurant, a un aprenent.

Resposta de aquest:

—Ay, ay ¿que no 'u véu? Son homes.

Avuy es lo dijous gras.

Avants se celebrava menjant botifarra. Aquest any no menja tocino no més que la triquina.

¡Bon profit l' hi fassal!

En una iglesia, portan a batejar una criatura molt grossa:

—¿Quin nom l' hi posaré?

Lo padri, tot resolut:

—Lo Sant del dia: pòsili Dijous gras.

EPÍGRAMAS.

Un jove guapo a tot serho ensenyava la gramática

a una noya molt simpática y molt plena de salero.

Y deya 'l pobre xicot:

—Amar es un verb actiu:

La xicota riu que riu,

y ell, roig com un perdigot.

J. R.

— Ell ab ella no hi viu bè.

—¿Qu' es ell?

— En Pere Boté.

—¿No es bona la Mariona?

—Al contrari, massa bona.

—¿Y donchs?

—Res, es una dona que dona tot lo que té.

J. R.

QÜENTOS.

En una masia. L' amo al mosso:

—¿Com es que no treus los fems del estable?

—Perque no sè ahont posarlos.

—Home fés un sot al mateix estable y enterrals allí.

—Si, y la terra que traure del sot?

—Mare de Déu qu' ets tonto!... Fés un sot prou gran que t' hi capigan fems y terra a la vegada.

Lo mosso tot consensut:

—Caramba...! No hi havia atinat

En un ball.

Una mare y una filla hi concorren. La mare 'n té trenta sis y la nena divuit.

Una senyora a un empleat de carrils:

—¿Que li semblan las Rossich?

—Vol que l' hi parli ab franquesa?

—Diga.

—Donchs al veurelas tant igualas y sempre tant juntes, se 'm figuran un bitllet d' ida y vuelta.

Una dona corrida estimava a dos homes ab verdadera passió, casi ab deliri.

—¿Com es possible, l' hi deva una amiga que en lo teu cor hi tinguis siti per dos homes?

—¡Ah! També ho farás tú quan te decideixis a omplirte de resignació cristiana y a cumplir los manaments.

—¿Que dius?

—Lo que sents: Recordat alló de «Aquests manaments s' inclouhen en dos: estimar a Déu sobre totas las cosas, y al próxim gentens? al próxim com a tú mateixa.»

Un marit explica una baralla ab la seva dona.

—Y aixó? l' hi pregunta un amic.

—Res, tonterias. ¿Ho creurías que fins m' ha donat una bofetada?

—¡Apréta! ¿Y tú...?

—Jo, ja veurás, com que acabat de atissarmela se m' ha posat a plorar com una Magdalena, no n' hi tingut poca de feyna a consolarla...

A la rectoria.

Una xinx de frábica:

—Digni Sr. Rector ¿quan costará l' enterro del meu marit?

—Segons y conforme, n' hi ha a las foscas, ab missa y ab absollas, y hasta ab res d' aixó.

Lo més barato, res de requincallas.

—Llavors se 'n farà sis rals.

—Uix, hont va? fugi d' aquí. ¡Sis rals! Si ni quan era viu 'ls valia!

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a—Petaca.

2. IDEM 2.^a—Paca.

3. ANAGRAMA.—Pita, tipa, ápit.

4. MUDANSA.—Cova, tova, nova.

5. QUADRAT DE PARAULAS.—Urna.

Reus.

Nubi.

Asia.

6. CONVERSA.—Castellana.

7. TRENCA-CLOSCAS.—Teresa.

8. GEROGLIFICH.—La mar com mes té mes brama.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Un arcalde molt total
no vol matar cap dos tersa
puig diu ell, y no es conversa,
protegeix tot animal.
Lo poble diu tot enter
que aixó es una tres-segona;
ell sosté que es cosa bona
y 's sosté com un primer.

TRONPIQUEL.

II.

Com hi ha prima-segona,
toparém ab en dos-tres
(que es també tot) pels dinés
qu' es malgasta ae una dona.

COMICH D' HORTA.

ENDEVINALLA.

Soch dona, també soch diosa
y sens tenir cap mal arma
faig creure tota la tropa
sens veurem persona humana.

ALMINA.

MUDANSA.

Ab un cop de tot l' Anton
va malá un tot a la tot,
y sortint del tot tothom
m' en dona un tot lo xicot.

F. M. AGUILERA.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir ab números aquests punts, de modo que multiplicats vertical, horizontal y diagonalment resultin tots los productos igual a 840.

TITELLA Y C.^a

TRIANGUL.

Sustituir los punts ab lletres de manera que llegidas horizontalment y oblicuament digan la 1.^a ratlla un objecte qu' usan molts homes; la 2.^a lo que fa un exércit; la 3.^a lo que fa l' oli; la 4.^a un quadrúpede; la 5.^a una consonant y la 6.^a una vocal.

NOY MACO.

TRENCA-CLOSCAS.

Armentera, Lió, Tiana, Breda, Nantes, Olot, Mollet, Narbona; Chestre.

Ab aquests noms en columna formar el nom d' un poble de Catalunya.

FELIU BERGA.

GEROGLIFICH.

Si muts

109100

LLUIS BANYETA.

LA QUITXALLA DISFRESSADA.



¿Perqué ploras? ¿Perque no t' han disfressat? No véus qu' encare
ets massa petit. Quan serás gran ni menos 'n farás cas.

Que no 'm vingan ab trajes de quinquillaire! Las cosas ó
ferlas bé ó no ferlas.



¡A.... a.... ah!... Vull màm.... Vull aná á casa!...

A mí que no 'm treguin del mén rango...